

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Barendrecht; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn.

Abonnementsprijs f 6,— per jaar.

Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en, voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Goddelijke kracht, Goddelijke zegen

..... hebbende zeven hoornen en zeven ogen;
dewelke zijn de zeven Geesten Gods, die uitgezonden zijn in alle landen.

Openb. 5 : 6b

Zag Johannes het Lam in heerlijkheid, hij ontdekt ook Zijn kracht. Aan het Lam zijn zeven hoornen en zeven ogen gegeven. In de Heilige Schrift wordt op verschillende plaatsen over de hoorn gesproken en dan blijkt ons, dat de hoorn uitbeelding is van kracht. Sterkte en macht. Nu staat er in Ps. 132 : 17: „Daar zal Ik David een hoorn doen uitspruiten”. In Sion zal de Heere voor David, voor Zijn huis een hoorn doen voortkomen. Die hoorn is Christus. Hij is de sterke Held. Johannes ziet Hem met zeven hoornen. Dit zegt ons, dat Hij is de Almachtige. De Sterkste. Meer dan Simson is hier. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Alle tegenstand moet voor Hem zwichten. Wie zich tegen Hem verheft, zal vallen. Geen macht kan Hem wederstaan. Hij zal voor eeuwig regeren. Hij wordt door niets getroffen, wat er op deze wereld plaatsvindt. Hij zit rustig op Zijn troon. Hij zit eeuwig op Zijn troon. Zijn troon zal niet wankelen. Zijn scepter zal Hem niet ontvallen. Zijn rijk zal Hem niet ontnomen worden. Van aardse rijken geldt: opgaan, blinken en verzinken. Het koninkrijk is des Heeren. Van eeuwigheid tot in eeuwigheid. Hij heeft alle mensen, alle groten van deze wereld in Zijn macht. En Hij neigt het hart van de koning als waterbeken. Als Hij het wil, moet Zijn grootste tegenstander een instrument in Zijn hand zijn tot volvoering van Zijn raadsplan. Tot het bereiken van Zijn doel. Zijn kerk is door Hem eeuwig veilig. De poorten der hel zullen Zijn gemeente nimmer overweldigen. Hij zegt: „Ik geef Mijn schapen het eeuwige leven. Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid. Niemand kan ze uit Mijn hand rukken”.

houdt door Zijn kracht Gods volk in stand. De brutaalste vijanden maakt Hij tot Zijn gewillige dienaren. Hij maakt van een leeuw een lam. Let op Saulus van Tarsen. Hij velde hem neer. Zijn vijandschap werd verbroken en uit zijn hart klimt op: „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?”

Wordt u aangevallen door de vorst der duisternis? Twijfel niet aan Zijn macht en kracht. Roep Zijn kracht in. Hij is tot dienen bereid. Zijn kracht wordt in uw zwakheid volbracht. Zoek schuil bij Hem in al uw nood en strijd. Hij is een Toevlucht en een Sterkte. Hij is krachtelijk bevonden een Hulp in benauwdheden. Bezit nu het Lam kracht, Hij werd ook toegerust met alle nodige Geestes-gaven. Johannes ziet, dat het Lam zeven ogen heeft. Het oog wordt in de Heilige Schrift vaak ge-

noemd: het orgaan om de stoffelijke wereld te leren kennen. Wat kunnen we al niet met ons oog zien. Zeer veel kunnen we er door in ons opnemen. Ons gezichtsveld is echter beperkt in afstand en omvang. Met ons oog kunnen we de diepten van de mensenziel niet doorzien. Het meest innerlijke van de mens kunnen wij niet aflezen. De Heere ziet alles. In de Bijbel staat: „De Heere schouwt uit de hemel en ziet alle mensenkinderen. Hij let op al hun werken”. En David belijdt: „Heere, Gij doorgrondt mij en kent mij. Gij weet mijn zitten en mijn opstaan. Gij verstaat van verre mijn gedachten”.

Voor het alziende oog des Heeren is dus niets verborgen. In liefde is Zijn oog geslagen op al Zijn kinderen. Hij zegt: „Mijn oog is op u”. Nu zijn Zijn ogen de zeven Geesten Gods. Die zeven Geesten zijn de ogen van Christus. Door de Heilige Geest, met Wie Hij gezalfd en geheel vervuld is, is Christus overal. Weet Hij alles, keurt Hij alles, doorziet Hij alles, oordeelt Hij alles. De Zoon in onze natuur ziet wereld en mensheid door de ogen van de Geest. De zeven Geesten nu, die als ogen staan in het hoofd van het Lam, zijn „uitgezonden in alle landen”. Op de gehele wereld laat Hij Zijn Heilige Geest werken. De wereld is Zijn werkterrein. Hij ontslekt het licht in de duisternis. Hij leidt tot het licht, plaatst in het licht en doet wandelen in het licht. Van nature zit elk mens in de duisternis. In het paradijs wandelde de mens in het licht. Daar mocht hij genieten de gemeenschap met God. Hij kende God, Hij kende zichzelf. Dat schone licht ging onder in een stikdonkere nacht. Niemand kent God meer. Men haat God. De mens gaat met al zijn denken en doen tegen God in, want het bedenken des vleses is vijandschap tegen God. De mens kent zichzelf niet meer. Hij verstaat niet wie hij geworden is door de zonde. Hij meent zelfs, dat hij rijk en verrijkt is en geen gebrek heeft. Hij weet echter niet, dat hij jammerlijk, naakt en blind is. Nu geeft de Heere de verlichtende werking van Zijn Geest. Door die werking ontdekt men de werkelijkheid. Gezien wordt, dat men God mist. Dat men bij Hem in de schuld staat. Dat die schuld zo groot is, dat zij nimmer voldaan kan worden. Gezien wordt, dat God naar Zijn onveranderlijk recht de betaling van de schuld moet vorderen en de straf, op de zonde gesteld, moet voltrekken. Men ziet in niet anders verdiend te hebben dan het eeuwig oordeel van God. Diezelfde Geest laat ook zien de oneindige zondaarsliefde van God.

VAN DE ADMINISTRATIE

Het is ons niet mogelijk alle korrespondentie schriftelijk te beantwoorden, waarom wij aan hen, die geen antwoord op hun schrijven ontvingen, bij dezen berichten, dat wij van alles steeds goede nota nemen. Uit dat alles blijkt, dat ons blad steeds meer ingang vindt, wat ons bemoedigt om met de verzorging van „Bewaar het Pand” door te gaan. Dank aan allen die ons één of meerdere abonnees toezonden. Voor ditmaal willen wij onder het verantwoorden van giften bijzonder noemen een oude zuster te R. (91 jaar oud), die ons een gift van f 5,— toezond; alsook een gift ontvangen uit dankbaarheid voor de jeugdrubriek. Totaal werd weder ontvangen f 196,—. Dit cijfer spreekt bij vernieuwing van liefde voor de beginselen, die ons blad wenst te blijven verspreiden. Bij de voortduur aanbevelen. Ons gironummer is 704350 t.n.v. adm. „Bewaar het Pand”, Van Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn. v.d.L.

Door de Geest krijgt men vrijmoedigheid om te smeken om genade en ontferming. De Geest richt op deze werkelijkheid, dat Christus er is. Dat Hij in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. De bede wordt dan geboren: „Jezus, Gij Zoon van David, ontferm U mijner”.

Die bede blijft niet onverhoord. Hij laat Zich in met de zondaar. Hij doet het licht opgaan in de duisternis. Hij schenkt leven, gerechtigheid en zaligheid. De Geest doet door Hem tot God gaan. De Geest verzegelt het werk van Christus in het leven. Hij doet wandelen in de vreze des Heeren, als kinderen des lichts. De Geest geeft hoop voor dit leven en voor de toekomst. Hij leidt tot het vertellen van de lof des Heeren. Tot het verkondigen van Hem, Die geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Ook in de eindtijd. In de tijd, waarin de verzakelijking van het leven almeer gezien wordt. In de tijd, waarin de dagen van Noach wederkeren. Niets kan het werk van de Heilige Geest stuiten. Wat Hij wil geschiedt. En nu mogen de lampen op de wereld uitgaan, bij het Israël Gods zal het licht zijn. De Heere is het eeuwige licht voor Zijn volk. Laten we niet rusten voor dat werk van die Geest ook in ons leven aanwezig is. Er staan rijke beloften in de Bijbel. Die beloften maakt de Heere in de laatste periode van de wereld ook waar. Aanstaande zondag is het Pinksteren. Handelingen 2 blijft gelden tot op de dag van Jezus Christus.

„Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees en uw zonen en uw dochters zullen profeteren en uw jongelingen zullen gezichten zien en uw ouden zullen dromen dromen. En het zal zijn, dat een tegelijk, die de Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden”.

De aanroepers van Zijn Naam, de verwachters van Zijn heil worden zalig. Zij behoren tot Zijn rijk. Hij leidt ze voort door Zijn Geest en neemt ze allen eenmaal op in Zijn heerlijkheid.

M. C. Tanis

Het voornemen van Barmhartigheid een klacht in te dienen bij het ontmoeten van de portier, over de schrikjagende hond, vond bijval bij de jeugdige pelgrimsreizigers. „Doe dat”, zeiden de kinderen, „en vraag de Heer van deze poort dan of hij dat dier wil op hangen; want wij zijn bang, dat het ons anders zal bijten als wij van hier gaan”.

Hoewel een hond zeer nuttig kan zijn, zo kon toch niet één van de reizigers met enige waarderingspreken over de hond bij de poort. Bij het komen tot de poort en het verlaten van de poort was hij voor allen een ergernis.

Maar bij het spreken over de hond bemerkten we iets goeds vanuit het hart der kinderen. Het bezwaar tegen de hond stond in verband met een weldoordacht plan. Vanuit het reisplan, dat aanvaard was, hielden zij het doel van de reis goed voor ogen, het komen in de Hemelstad. Zodat zij in het poorthuis niet konden blijven, hoe goed zij het hier ook hadden. Zij moesten verder trekken en dan zouden zij bij het verlaten van de poort weer komen in het gevaar van de hond.

Eindelijk kwam de Heere weder tot hen en Barmhartigheid viel voor Hem ter aarde en aanbad Hem, zeggende: „De Heere neme aan het offer der dankzegging, dat ik Hem breng”. En Hij zeide tot haar: „Vrede zij u, sta op!” Maar zij ging voort, terwijl zij op de grond geknield lag, en zeide: „Gij zoudt rechtvaardig zijn, o Heere, wanneer ik tegen U zou twisten, ik zal nochtans van Uw oordelen met U spreken”.

Barmhartigheid weet het, al zou zij over het bestaan van deze boze hond met de Heere twisten, dat Hij rechtvaardig bevonden zou worden. Het ging dus bij haar niet om enig onrecht in de Heere. Zij weet het, dat Zijn doen majesteit en heerlijkheid is. Als zij dan zegt: „Ik zal nochtans van Uw oordelen met U spreken”, gaat het bij haar om Zijn antwoord op deze vraag: „Wat is de reden, dat hier op Uw grond zulk een geweldige hond zich bevindt, waarvoor vrouwen en kinderen van deze poort zouden wegvlieden?”

In de grond der zaak is het Barmhartigheid hier te doen om Goddelijk onderwijs. Naar haar oordeel en naar dat van anderen moest die ondeugende hond hier door de Heere niet geduld worden in het belang van de reizigers naar Sion.

Hij antwoordde nu en zeide tot haar en tot allen, die Zijn onderwijs daarin nodig hebben: „Deze hond heeft een andere eigenaar, en wordt door deze ook op zijn erf gehouden, doch de pelgrims horen alleen zijn geblaf. Hij behoort op het kasteel, dat gij daar ginds ziet, maar hij kan vlak bij de muren komen, die deze plaats omgeven. Inderdaad heeft hij reeds menig oprechte pelgrim door zijn geblaf in het nauw gebracht. Doch zijn eigenaar houdt hem niet uit liefde tot Mij en de Mijnen, maar wel om de pelgrims te beletten tot Mij te komen, door hen af te schrikken van het kloppen aan deze poort. Enkele malen is die hond dan ook wel eens losgebroken en heeft aan sommigen Mijner vrienden veel last berokkend, doch dat maakt Mij niet ongerust, want Ik kom Mijn pelgrims tijdig te hulp, zodat hij niet in staat is hun zoveel leed te doen als hij naar zijn woeste aard wel zou wensen”. Uit dit Goddelijk onderwijs blijkt ons, dat alle dienaren van satan in de grond der zaak als boze honden staan tegenover de oprechten en niet tegenover de burgers van de stad Verderf. Maar eenmaal zullen al de burgers, die in deze stad sterven, eeuwig door hem gepijnigd worden in de buitenste duisternis.

„Maar hoe”, zo sprak hij verder tot Barmhartigheid, „hebt gij zo weinig ondervinding, dat gij u zo laat opschrikken door een hond? Zelfs de bedelaars aan de weg zullen zich liever blootstellen aan het blaffen, grommen, ja mogelijk aan het bijten van een hond dan een aalmoes te moeten missen. En zou dan een hond, een hond op het erf van een ander, een hond, wiens geblaf Ik dienstbaar maak aan het welzijn van pelgrims, iemand beletten tot Mij te komen? Ik verlos hen uit de

leeuwenkuil en Mijn eenzamen van het geweld des honds”.

Wat dunkt u, is dat geen heerlijk onderwijs voor pelgrims, die met de vragen van het hart en de raadsels van hun leven komen tot de Heere.

Barmhartigheid geloofde het wel, dat de Heere rechtvaardig is in al Zijn handelingen, maar door het ontvangen onderwijs kan zij dat nu verdedigen. De Heere wil boze honden gebruiken om ons te oefenen in het geloof, dat zoekt te schuilen onder de schaduw van Zijn vleugelen.

Nu zei Barmhartigheid: „Ik sprak in mijn onwetendheid, en nu moet ik bekennen, dat Gij alle dingen wel hebt gemaakt”.

Van de Heere heeft zij het geleerd te bidden, te zoeken en te kloppen. Al biddende heeft zij genade ontvangen om de stad van haar geboorte te verlaten. Al zoekende en zuchtende heeft zij de enge poort gevonden. En al kloppend zo hard als maar mogelijk was, is de poort haar geopend om binnen geleid te worden. Een drievoudig snoer van Gods liefde door Christus, waarmee haar hart in het uurtje der minne werd omstrengeld. En vanuit die liefde heeft zij zich aan het drievoudig snoer krampachtig vast mogen houden. Vanuit de overdenkingen van het ongeloof werd het haar gedurig toegeroepen terug te keren naar de stad, die zij kwam te verlaten. Maar zij mocht tot roem van Gods genade, door al die bestrijdingen heen, volharden in het zoeken van de Heere, en zie, het werd bekrond.

Daarop begon Christinne van hun reis te spreken en naar de weg te vragen. Toen bereidde Hij hun een middagmaal, en wies hun

voeten, en richtte hun schreden in het rechte spoor, zoals Hij tevoren met de Pelgrim had gedaan.

Duidelijk is het ons, dat de Heere Zijn zorgende, onderwijzende en trekkende liefde uitstrekt over Zijn pelgrims, die het aangezicht kwamen te keren naar Sion. En het doet niet ter zake of zij oud of jong, zwak of sterk zijn, want in de Heere zijn zij allen één van hart en zin. Gelijc als Mefibóseth mochten zij allen eten aan des Konings tafel.

Ik zag toen in mijn droom, schrijft de man, die door Gods Geest verlicht dromen mocht dromen, rakende het geestelijke leven, dat zij, terwijl het weer zeer gunstig was, hun tocht vervolgden.

Het nieuwe leven van Gods genade wil verder, streeft naar het door Hem vastgestelde doel, het jaagt naar de volmaaktheid.

Dan zit men niet vast op een bepaalde bevinding of op een droggrond van gemoedelijkheden. Een gezond geestelijk leven verlangt te vervolgen in het kennen van de Heere.

Toen hief Christinne het volgende lied aan:

Gezegend zal de dag mij heten,
Toen 'k eerst ter pelgrimsreize toog,
Gezegend eveneens moog' wezen
De man, die daartoe mij bewoog.

Eer ik ging zoeken 't eeuwig leven,
Heb 'k lang gewacht; 'k erken het, maar
Nu haast ik ook, versnel mijn schreden,
't Is beter laat dan nooit, voorwaar,

Voor tranen vreugd, voor vrees geloven,
Zo wordt het; wij aanschouwen 't al,
Zo toont 't begin — naar het oude spreekwoord
Wat straks het einde wezen zal.

Nijkerk

R. Kok

Naar de Catechisatie

57.

DE ZONDEVAL

Hoog was de mens geplaatst toen God hem geschapen had, begiftigd met Zijn beeld. En tot welk een hoogte zou hij gekomen zijn, wanneer hij de gewillige gehoorzaamheid had betoond ten aanzien van het proefgebod. Want had God hem niet gegeven de belofte van het eeuwige leven? En dat toch zou zijn geweest een vastgesteld worden in zijn staat: niet meer te kunnen vallen en zondigen.

Maar de mens heeft het niet goed gedacht God in erkentenis te houden. Hij heeft het proefgebod overtreden, door moed- en vrijwillige ongehoorzaamheid. De Nederlandse geloofsbekentenis, artikel veertien, omschrijft het zo kernachtig:

„Maar als hij in eere was, zo heeft hij het niet verstaan, noch zijn uitnemendheid erkend, maar heeft zichzelf willens der zonde onderworpen, overzulks de dood en vervloeking; het oor biedende aan het woord des duivels. Want het gebod des levens, dat hij ontvangen had, heeft hij overtreden en heeft zich van God, Die zijn ware leven was, door de zonde afgescheiden, hebbende zijn gehele natuur bedorven, waardoor hij zich schuldig gemaakt heeft de lichamelijke en geestelijke dood”.

Deze val was dus een afval en een zich storten in een zee van jammer en ellende, onderworpen aan de drievoudige dood vanwege de rechtvaardige toorn Gods; is geworden arm, jammerlijk, blind en naakt, zonder God in de wereld en zonder hoop voor de toekomst.

In één onzer vorige lessen merkten we op, in de les van Gods besluiten, dat ook de val in het besluit Gods is opgenomen.

Naar aanleiding hiervan kregen we een schrijven van een broeder, die het met deze verklaring niet eens was, want dit had God hem anders geleerd, wat hij schreef in zijn brief.

Toch kunnen we deze broeder wel verstaan, namelijk wat zijn bedoeling is. Hij kon de schuld der zonde niet van zich afwerpen toen Gods Geest hem ontdekte, maar hij moest die schuld erkennen, moed- en vrijwillig ge-

zondigd te hebben. En dit leert de Heere inderdaad Zijn volk.

Anderzijds blijft het toch zeker waar, dat de val in het besluit Gods is opgenomen. Ware dit niet zo, dan zou met eerbied gezegd God door de zonde en de val „overvallen” zijn geweest, waarop God niet zou hebben gerekend. Ieder zal beseffen, dat dit niet mogelijk is. Niet s kan buiten Gods besluit vallen. Wel is het vanzelf zo, dat de zonde en de val nooit in Gods gunst zijn geschied.

We hebben wel eens de uitdrukking horen doen van „zalige val”. Maar deze uitdrukking is hoogst gevaarlijk. Men bedoelt ermee, dat door de val Christus noodzakelijk is geworden en dat God de verlossing bereid heeft in Christus. Toch zouden we de genoemde uitdrukking niet zo maar over willen nemen. Want de val is op zichzelf diep rampzalig!

Verder blijft het ook zo, dat wij met ons verstand deze dingen nooit kunnen oplossen en met elkaar verbinden, namelijk: Gods besluit (ook ten opzichte van het zalig worden) en des mensen verantwoordelijkheid, Gods besluit en anderzijds de moed- en vrijwillige overtreding van de mens.

Zo geldt dit ook van de vraag: hoe kon de mens vallen, daar hij toch volkomen goed geschapen is? De Prediker zegt in zijn boek, hoofdstuk 7 vers 29: „Alleenlijk zie, dit heb ik gevonden: dat God de mens recht gemaakt heeft, maar zij hebben vele vonden gezocht”.

Volledig dit geweldige stuk benaderen kunnen wij nooit. Wel zouden we enkele opmerkingen willen geven in dit verband. Het betreft namelijk het feit, dat de mens zo is geschapen, dat hij vrijwillig God kon en moest gehoorzamen. Want de Heere had hem uit vrije goedheid geschapen. God had de mens niet nodig om verheerlijkt te worden, want Hij verheerlijkte Zich in Zichzelf, als de drieëne God. Welnu, daarom had God recht op wederliefde en die moest de mens vrijwillig geven. Wist God dit dan niet? Jawel, maar Hij wilde, dat de mens die zou tonen. Vandaar de noodzakelijkheid van het „proefgebod”.

De vraag wordt wel eens gesteld: had God dan

niet beter het proefgebod achterwege kunnen laten, dan was er niets gebeurd. Maar dat kon niet, want dan zou het geen VRIJWILLIGE gehoorzaamheid zijn geweest, doch een gedwongene, dus zo, dat de mens niet anders kon dan gehoorzamen, gelijk dit gebeurt door het redeloze schepsel in de natuur.

De mens werd dus geplaatst voor een keus, welke hij vrijwillig moest doen. En dit kunnen we er wel tegelijk bij zeggen, dat de mens zo volkomen goed was geschapen, dat hij de keus metterdaad kon doen: niet eten van de verboden boom, de boom der kennis, des goeds en des kwaads, en daarmede tonen, dat hij God liefhad boven alles en de naaste als zichzelf!

Maar hoe is hij dan gekomen tot het eten van die boom, tot ongehoorzaamheid?

Hierover iets zeggen, willen we in een volgende les doen D.V.

Nog even echter een kleine opmerking, hoewel de zaak ervan niet zo klein is. Wanneer we het steeds hadden over de „mens”, dan bedoelen we er in geen enkel opzicht mee, wat men tegenwoordig stelt: dat het niet gaat over de bepaalde ADAM als de eerste mens, maar over „de mens”, zoals Paulus bijv. spreekt van „Adam”. Dit raakt dus het huidige standpunt over het historisch bestaan van Adam, welke nu in twijfel wordt getrokken, met al de aankeve hiervan, dus ook van de val als historisch feit.

Maar over deze kwestie willen we niet verder uitweiden, aangezien we dit wel kunnen toebetrouwen aan de bekwaamheid van onze kollega, Ds. Slagboom.

Maar ter zake.

De val des mensen.

„Adam viel en ik in hem”. Lere Gods Geest ons dit verstaan door ontdekkende genade. Zo wordt ook Christus voor het ontdekte hart noodzakelijk, beminneijk, algenoezaam en gepast.

Urk

v.L.

EEN TWEEDE BEGRAFENIS

Schreven we over de ontroerende teraardebestelling van die vader en zoon, omgekomen bij het vergaan van de kotter 204, ook de tweede zoon werd gevonden en we hebben zijn stof aan de schoot der aarde toebetrouwd op zaterdag 3 mei, ook vanuit de Boazkerk alhier, met het oog op de grote belangstelling, in welke rouwdienst we spraken over Psalm 39 : 10: „Ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan”.

Bijzonder heeft de Heere de diep bedroefde weduwe ondersteund en gesterkt. Doe Hij dit bij den voortgang, als het gemis zich al meer zal doen gelden.

Ook is deze week het lijk aangespoeld van de vijfde schippersknecht, wiens begrafenis heeft plaats gehad, geleid door de Hervormde predikant, Ds. Bouwman. Gedenken we de rouwdragenden verder in onze gebeden en heilige de Heere al de ernstige roepstemmen, die dagelijks tot ons komen, aan ons hart. Er is maar één schrede tussen ons en de dood. Dit bleek ook weer zo ernstig bij het vergaan van de kotter, waarbij al de bemanning, Katwijkers, zijn omgekomen. Maar ook zijn wij te land alle dagen in gevaar. Zijn we bereid?

Urk

v.L.

Voor de jeugd

Beste vrienden en vriendinnen,

De vorige keer stelden we jullie in uitzicht te zullen schrijven over het geloof in de Heere Jezus, in verband met de vraag van een meisje van 14 jaar. Daar kreeg ik een brief van, die mij goed deed. Men zegt wel eens: De jeugd van tegenwoordig is zo onverschillig. Die interesseert zich nergens voor. Zij stelt zich vijandig op tegenover God en Zijn dienst enz. Nu wil ik toegeven dat er helaas zo velen zijn. Maar je mag ze toch ook allemaal weer niet

over één kam scheren. Want er zijn er heus wel die over de dingen nadenken. Ja die over de diepste vragen van het leven lopen te piekeren.

Zo ook mijn jeugdige vriendin. Ze schreef hoe het nu eigenlijk zit met de vergeving der zonden. Is dat een kwestie van aannemen? Is het een blind vertrouwen in de Heere, zo, dat op hetzelfde moment dat er om vergeving gevraagd wordt en er berouw is, God meteen de zonden vergeeft? Of gelooft u niet, zo schreef ze, dat het in het hart beleden moet worden en dat je dan ook zeker de vergeving moet aanvoelen in het hart? Is dan God niet vrij in de tijd waarop Hij vergeving schenkt? Hoe weten we zeker of de Heere ons gebed verhoort en onze zonden vergeeft? We kunnen ons immers een valse rust inpraten?

Met deze woorden heb ik zo getrouw mogelijk weergegeven wat er werd geschreven. Een jong mens die loopt met het vraagstuk van de schuldvergeving. Is zij de enige of zijn er nog meer, die daarmee rondlopen? Ik hoop het en ik geloof het ook. Ik acht het ook een groot voorrecht wanneer men op jeugdige leeftijd al met deze dingen te doen heeft. Of moet ik zeggen „te doen krijgen”? Want een mens van nature tilt aan het schuldvragestuk niet zo zwaar. Als men kerkelijk opgevoed is, zeker, dan gelooft men wel dat men een zondaar is en dat de zonden vergeven moeten worden. Doch men gaat onder alles vrolijk verder. Het is met de meeste mensen net als met iemand, die gelooft dat er zieken zijn en dat het gelukkig is dat er dokters zijn, maar men gevoelt zichzelf gezond en kan de dokter aan zijn plaats laten. In die geest heeft de Heere Jezus ook gesproken: Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn.

Als een mens met zijn zonden te doen „krijgt”, ook een jong mens, dan worden zonden „zonden”. Dat wil zeggen, dan zijn het geen vergissingen of vergeeflijke fouten, dingen waar je zo zwaar niet aan moet tillen, doch dan gevoelt men dat ze tegen een „goeddoend” God bedreven zijn. En dat geeft smart in het hart. Men zou het zo gaarne ongedaan willen maken. Doch dat is niet mogelijk. Men gaat dan tegen de zonde strijden en dat is nodig, dat moet, maar ach: men maakt de schuld dagelijks meerder, men zondigt toch iedere keer weer.

Wanneer men zo berouw heeft over zijn bedreven kwaad, dan kan het niet anders of men gaat er mee naar de Heere toe. Want alleen Hij, tegen Wie het kwaad bedreven is, kan de zonden vergeven. Een ander kan dat niet doen. Ik hoop dat jullie dit begrijpen. Want er zijn er zo veel, die zich de zonden door een ander laten vergeven. Ik bedoel op deze manier. Men heeft iets gedaan en is daarover ongerust in het geweten. Een ander merkt dat en stelt zo iemand haastig gerust met de opmerking, dat men maar geloven moet dat de Heere het wel vergeeft. Als men daardoor gerust te stellen is, op een zo goedkope manier, dan vrees ik, dat dit een valse geruststelling is. Want iemand, die werkelijk met zijn zonden te doen gekregen heeft, die kan het met zo’n opmerking niet doen. Men moet het van de Heere Zelf weten, want men gevoelt, dat men het tegenover de Heere bedorven heeft en nu kan het maar van één kant meer goed gemaakt worden en dat is van des Heeren kant alleen. Men gaat dan met belijdenis van zonden naar de Heere toe. Men doet het eerlijk. Zoals dat staat in Psalm 32 : 3 (ber.):

’k Bekend’ o Heer’, aan U oprecht mijn zonden.
’k Verborg geen kwaad, dat in mij

werd gevonden,

Maar ik beled na ernstig overleg,
Mijn boze daan.....

Iemand, die eerlijk zijn zonden belijdt, zal niets achter houden. Die zal zijn zonden als hij er mee voor Gods aangezicht komt, ook niet zoeken te verkleinen. Hij zal ze veeleer zoeken te vergroten. Want er mag niets blijven zitten. Iemand, die zijn zonden niet oprecht belijdt, zoekt de zonden altijd te verkleinen. En z.g.n. kleine zonden probeert hij te vergeten. Doch wie door God eerlijk gemaakt is,

en dat zijn alle ware belijders, wil niets vergeten. Die zijn zelfs bang, dat ze iets zouden vergeten. Daarom vragen ze tijdens het belijden: Heere, U doorgrondt mij en U kent mij, zie of er bij mij nog een schadelijke weg zij en leid mij op de eeuwige weg. Ze willen toch voor alle dingen eerlijk zalig worden. Ze willen eerlijk hun zonden kwijt, ook al weten ze nog niet hoe dit allemaal moet en kan.

Doch ze belijden oprecht en als God ze straffen zou, dan zijn ze het er nog mee eens ook. Want dat hebben ze immers verdiend? Doch dit wordt als iets heel ergs beleefd. Door de Heere gestraft te moeten worden is het ergste wat er is. Want dat betekent dat men dan de gunst Gods missen moet. En daar kan men niet buiten leven.

Men roept dan uit diepten van ellenden,
Tot God met mond en hart;
Die alleen heil kan zenden;
O Heer’, aanschouw mijn smart, enz.

En dan komt God over. Natuurlijk op Zijn tijd. Maar Hij laat nooit langer wachten dan nodig is. Hoe komt God dan over? Dan spreekt Hij door Zijn Woord en Geest tot de ziel. Dat is ook een belangrijk punt. Want tegenwoordig, en vroeger was dat ook al zo, gelooft men daar niet meer in. Je moet maar geloven! Ja, ja, maar wat moet ik dan geloven? Ik moet toch iets hebben waar ik met mijn geloof op terug kan vallen? Ik kan met mijn geloof toch niet ergens in de ruimte blijven hangen?

Kijk, de Heere komt dan over door Zijn beloften, die spreken van vergeving (je kunt ze vinden in de Bijbel) met kracht op het hart te drukken. Dit met „kracht op het hart drukken” geschiedt door de Heilige Geest. Het is dan zo sterk, dat, wat men eerder niet geloven kon, als zou het voor zulk één nog kunnen, men dat nu geloven moet. Het is dan echt waar wat er in de Bijbel staat: Ik wil en zij zullen. Men gelooft dan zonder meer datgene wat de Heere in Zijn Woord belooft. Hij Wendt dan Zijn aangezicht in gunst tot zulk een zondaar. Dat wordt dan ook gevoeld. „Zijn toorn is afgekeerd en nu vertroost Hij mij”.

Dit heeft tot gevolg een gevoel van bevrijding in het hart. Men wordt dan omringd door vrolijke gezangen van bevrijding. Men gaat dan God de eer geven, vanwege Zijn onuitsprekelijke goedheid aan zo’n zondaar bewezen. Het wordt dan:

Ik roem in God en ik prijs het

onfeilbaar woord;

Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord;

Ik vertrouw op God, door gene vrees gestoord.
Wat sterv’ling zou mij schenden?

De vrede, die men dan in het hart heeft, is op dat moment door de hele wereld niet te roven. Dat kan nog wel weer eens anders worden, maar als men gelooft in des Heeren beloften van vergeving, dan brengt dit vrede met zich mee. Dit alles doet God nu om Jezus’ wil. Alleen terwille van Zijn werk kan God de zonden vergeven. Men wordt daarom eerlijk zalig. De schuld, die door de zonde gemaakt is, wordt niet onder de tafel gestopt, niet vergeten z.m. Neen, die is betaald, zij het door een Ander. En daarom kan God in gunst op een zondaar neerzien. Ja, dan ziet Hij geen zonden in Zijn Jacob en geen ongerechtigheid in Zijn Israël. En dat kan men uiteindelijk maar alleen weten door het geloof, maar dan door een geloof hetwelk de Heere werkt.

Het stuk is voor ditmaal wat lang geworden. Ik hoop echter, dat het voor deze keer niet te lang is en dat mijn jeugdige vraagstelster er iets aan hebben mag en niet alleen zij, maar nog vele anderen met haar. Men is nooit te jong om deze dingen te leren. Wat voor de wijzen en verstandigen wel eeuwig een verborgenheid zal blijven, wil de Heere aan Zijn kinderen openbaren, zelfs aan jonge kinderen. In diezelfde brief stond nog een vraag, maar daarover weer de volgende keer.

Met hartelijke groeten van jullie aller vriend,

Ds. H. C. v.d. Ent

Kerkelijke berichten

Op aandrang van verschillende kanten komen we nog even terug op de gang van zaken te Arnhem. We staan voor een voldongen feit, dat we van harte betreuen. Ds. Van Leeuwen, die indertijd in Arnhem stond, heeft gedaan wat hij in het belang van zijn vroegere gemeente meende te kunnen doen. Hij schreef op 12 maart j.l. aan de classis Apeldoorn het volgende:

„Naar aanleiding van de Wekker-publikatie inzake mijn vroegere gemeente Arnhem verzocht ik de Wekker-redaktie opname van de door mij gevoelde bezwaren. Ik deed dit m.i. met recht, omreden door de vijf broeders, die de tweede spreekplaats, of eerlijker gezegd, een tweede gemeente wensten, bij hun motivering ook werd betrokken mijn Arnhemse ambtsperiode (1955-1962) blijkens mijn nadere informatie.

Mijn verzoek werd afgewezen met de verwijzing, dat de classis het adres voor mijn bezwaren is.

Dus richt ik mij tot u, in vertrouwen, dat u mijn schrijven niet voor kennisneming zult aannemen, maar het wil beschouwen en behandelen als mijn diep-gevoelde bezwaar en tevens ernstige, welmenende waarschuwing.

Het feit van Arnhem's splitsing heeft mij zeer ontsteld en bedroefd, een gemeente, die volgens ons kerkelijk jaarboek 363 zielen telt.

Gezien deze droeve splitsing rezen benauwende vragen bij mij op, hoe zodanige gang en zodanig besluit in ons kerkelijk leven mogelijk is. Destijds bleek in Haarlems gemeente zulk een splitsing niet mogelijk te zijn. Nu in Arnhem kon dat wel!

Is het geestelijk verantwoord, dat Arnhem attestaties diende in te zenden bij onze kerk te Doesburg, omreden de bezwaarde broeders zich in de prediking van Ds. Van Ravens-

waay niet konden vinden en die nu toch kunnen kerken in een Christelijke Gereformeerde kerkgemeenschap, momenteel zelfs in een zaal aan de Velperweg, geen kwartier van onze gevestigde plaatselijke kerk aan de Groen van Prinstererlaan af, zij het dan bedoeld als tijdelijk in verband met huuro-moeilijkheden in „Arnhem-Zuid”.

U zult opmerken, dat de kerkeraad van Arnhem toch beloofde niet te zullen tegenwerken bij de formering van een tweede spreekplaats. Maar was dit voor uw classis dan een gegrond motief voor haar besluit? Zou tegenwerking ten deze een kerkeraad waardig zijn? We menen van niet naar Spreuken 20 : 22. Daartegenover heeft toch de kerkeraad zich duidelijk uitgesproken (en zulks ook naar de Schrift) tot zulk een handelwijze zijn medewerking niet te kunnen verlenen, d.i. zijn goedkeuring eraan geven, zijn bewilliging. Moest dit niet het gegronde motief voor de classis zijn geweest om tot splitsing niet over te gaan?

Voorts: was het verzoek tot splitsing gegrond op verdere geestelijke motieven, naar Schrift en belijdenis?

Is het Gereformeerde kerkrecht volledig gehandhaafd en opgevolgd?

Wij vragen ons nogmaals in diepe ernst af: kan dit alles zo maar in onze Christelijke Gereformeerde Kerken plaats hebben?

Deze vragen beklemmen ons des te meer, omdat we zulke ernstige tijden beleven en zo uiterst moeilijke voor onze jeugd, gezien de grote vervlakking op godsdienstig en kerkelijk terrein. Ja, de vrees is niet ongegrond, dat binnen de tijd van één generatie de geestelijke onderscheiding niet meer wordt gekend. Wordt veelal niet de echte, Bijbelse mystiek gebrandmerkt als „ouderwets”, „ziekelyk” verschijnsel? En daarbij de al meer veld winnende bijbelkritiek op het kerke-

lijk erf, op de scholen en in de gezinnen. Dan ook de schrikbarende ondermijning en vertreding van het door God Zelf gegeven gezag, waarvan de gevolgen bijzonder op zedelijk gebied niet te overzien zijn.

Moest niet nog ernstiger en met een bewogen hart vanaf kansels en katheders worden gewezen op deze dingen en worden gewaarschuwd, ja, worden opgewekt om terug te keren „tot de Wet en tot de getuigenis”, tot een vragen naar de „oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarin, zo zult gij rust vinden voor uw ziel”, Jer. 6 : 16?

O merken we het op, wat Christus sprak tot Zijn discipelen: „Hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik u allen: waakt!”

Uw vergadering de leiding en het licht van de Heilige Geest van harte toebiddend, verblijft met hartelijke groeten en heil-

uw oud-medelid uwer classis en broeder”

Tot zover Ds. Van Leeuwen. Hij kent de situatie in Arnhem beter dan wij. Daarom hebben we hem hier laten spreken. Daaraan is niets toe te voegen.

N.B. Bovenstaand artikel was al gereed voor opname, toen we kennis kregen van de brief van 25 april j.l. van de classis Apeldoorn aan alle kerkeraden. Daarin komt een breedvoerig verslag voor van de gang van zaken te en aangaande Arnhem. De brief laat echter vele vragen onbeantwoord. Over de achtergronden, die Ds. Van Leeuwen naar voren brengt, wordt niet gerept. De brief van Ds. Van Leeuwen lijkt wel helemaal niet aan de orde geweest te zijn. De handelwijze van de classis is in andere bladen ook uit een kerkrechtelijk oogpunt bestreden.

B.

BELANGRIJKE HERUITGAVEN IN FRAAIE UITVOERING

C. H. SPURGEON

DE WONDEREN VAN DE HEILAND

in vierendertig leerredenen verklaard en toegepast. Uit het Engels vertaald door E. Ubels. Fraai gebonden f. 24,50.

C. H. SPURGEON

DE GELIJKENISSEN VAN DE HEILAND

in negenenvijftig leerredenen verklaard en toegepast. Uit het Engels vertaald door Elisabeth Freystadt. Fraai gebonden f. 26,50.

Deze preken munten uit door een rijke Schriftuurlijke inhoud en een ongekunstelde welsprekendheid, waardoor zij vandaag nog even aktueel en boeiend zijn als toen Spurgeon ze uitsprak.

C.H. Spurgeon

VOOR IEDERE MORGEN

C.H. SPURGEON

VOOR IEDERE MORGEN — VOOR IEDERE AVOND

Dagboeken voor huisgezin of binnenkamer. Uit het Engels vertaald door P. Huet en H. E. Faure.

Zevende, onveranderde druk. Omvang per deel 368 blz. In fraaie kunstlederen banden met drie-kleuren-stofomslag. Prijs f. 13,50 per deel.

Op deze beide dagboeken zijn van toepassing de woorden van de schrijver: „Huiselijke godsdienst is van onberekenbaar gewicht, zo voor het tegenwoordige als voor het toekomstige geslacht. Het voorspelt ons een dag van genade, wanneer wij die bijtijds met God beginnen. Een belofte bij het ochtendkrieken en een zéker woord bij zonsondergang, omstralen de kruin des daags met licht en schoeien zijn voeten met liefde. Met Jezus het morgen- en avondbrood te breken, is als het genieten van de dagen des hemels op aarde”.

Ds. Bernardus Smytegelt

DE RIJKE MAN EN DE ARME LAZARUS

Twaalf preken uit „Een woord op zijn tijd”, overgezet in de hedendaagse spelling door Ds. M. Bergsma, N.H. Pred. Omvang 142 blz. In geheel linnen band met fraai stofomslag. Prijs f. 9,75

Deze bundel vormt een markant voorbeeld van Smytegelt's prediking. De uitgave ervan, evenals van de beide dagboeken van Spurgeon, kwam tot stand in samenwerking met W. A. de Groot, Goudriaan. Aan de uitvoering van alle hier genoemde uitgaven is goede zorg besteed, zoals blijkt uit de afbeeldingen.

DE RIJKE MAN EN DE ARME LAZARUS

Stelt u belang in deze boeken, wacht dan niet te lang met bestellen. De vraag is groot en de op-lagen zijn beperkt!

De betaling behoeft geen bezwaar te zijn: U kunt desgewenst in termijnen betalen tot een minimum van

f 7,50 per maand

Maak gebruik van dit aantrekkelijke aanbod en zend vandaag nog de bestelbon aan uw boekhandel of aan:

**UITGEVERIJ
T. WEVER**

POSTBUS 59 - FRANEKER

BESTELBON (als drukwerk verzenden, in open envelop)

Zend mij ten spoedigste:

-ex. Spurgeon, DE WONDEREN VAN DE HEILAND. Prijs geb. f. 24,50.
-ex. Spurgeon, DE GELIJKENISSEN VAN DE HEILAND. Prijs geb. f. 26,50.
-ex. Spurgeon, VOOR IEDERE MORGEN (dagboek). Prijs geb. f. 13,50.
-ex. Spurgeon, VOOR IEDERE AVOND (dagboek). Prijs geb. f. 13,50.
-ex. Smytegelt, DE RIJKE MAN EN DE ARME LAZARUS. Prijs geb. f. 9,75.

Ik betaal direkt na ontvangst ineens/in termijnen van (minim. f. 7,50) per maand*

Naam:

Adres:

Woonplaats:

Datum: Handtekening:

* Doorhalen a.u.b. wat niet bedoeld is.

DORDRECHT

Ver. voor chr. onderwijs op reformatische grondslag.

Gevraagd per 1 augustus a.s. aan de Ds. BALTHAZAR LYDIUSSCHOOL VOOR MAVO:

2 LERAREN

ieder voor 29 lessen, van wie één met tekenen L.O. of studierend ervoor.

1 LERAAR

GYMNASTIEK voor 4 lessen op woensdagmiddag.

Sollicitaties aan de sekretaris: L. Alderlieten, Keplerweg 54, Dordrecht. Tel. 01850-32069.

Inlichtingen bij de directeur: C.J. Hartog, Valeriusstraat 3, Dordrecht.

Tel. huis: 01850-36156

Tel. school: 01850-42020

B.